

Arrest

nr. 230 989 van 9 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7 A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 september 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. KALIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 mei 2017 als minderjarige een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van de Belgische partner van zijn moeder.

1.2. Verzoeker werd op 24 november 2017 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 17 mei 2019 trof de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) een beslissing waarbij een einde werd gesteld aan het verblijf van

meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd door verzoeker niet aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Naar aanleiding van het verlies van zijn verblijfsrecht werd op 31 juli 2019 door de politie van Peer een administratief verslag opgesteld.

1.5. De gemachtigde van de minister trof op 31 juli 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Kempenland op 31.07.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten;

Naam: V.(...).

Voornaam: G.(...) R.(...) L.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inlichtingen heeft ingewonnen betreffende een voorgenomen huwelijk met de legaal in België verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen (vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is).

Betrokkene verklaart verder niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de omzendbrief van

17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de DVZ ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (hierna: de omzendbrief van 17 september 2013) en van het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Verzoekende partij is van oordeel dat het eerste middel ernstig en gegrond is.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 bepaalt onder meer het volgende:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden; (...)"

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met reden worden omkleed.

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Zoals reeds uiteengezet, laat verwerende partij na:

om de procedure huwelijk dan wel wettelijke samenwoning af te wachten, om verzoekende partij te horen omtrent het gezins- en familieleven hier en in zijn land van oorsprong waar hij geen familieleden meer heeft met wie hij nauwe banden heeft,

om verzoekende partij te horen omtrent het verblijf van zijn familie/gezin sinds de leeftijd van 10 jaar in Nederland,

om verzoekende partij te horen omtrent het verlies van zijn verblijfsrecht in Nederland na een verblijf van meer dan 6 maanden in België,

om verzoekende partij te horen omtrent het verlies van zijn verblijfsrecht in België,

om verzoekende partij te horen omtrent het statuut van de partner en de stand van zaken,

om verzoekende partij te horen omtrent het verblijf en in welk land van de familieleden met wie hij wel nauwe banden heeft,

Verzoekende partij stelt bovendien vast dat verwerende partij niet enkel nalaat om verzoekende partij omtrent deze gegevens te horen maar ook dat verwerende partij nalaat om te motiveren waarom verzoekende partij hieromtrent niet werd gehoord.

Verzoekende partij verwijst ook uitdrukkelijk naar de Omzendbrief van 17.09.2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf.

Deze omzendbrief geeft tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering: als een persoon een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en deze persoon wil een verklaring van wettelijke samenwoning afleggen, dan voorziet de omzendbrief van 17 september 2013 in een tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering. De bescherming tegen gedwongen verwijdering geldt vanaf dat datum van het ontvangsbewijs dat de persoon krijgt van de ambtenaar van de burgerlijke stand, eens de aanvrager de nodige documenten overmaakte om een verklaring van wettelijke samenwoning te doen.

Het bevel wordt niet gedwongen uitgevoerd tot:

- de dag na de dag van de melding van de wettelijke samenwoning in het rijksregister, of

- de dag van de weigering om melding te maken van de wettelijke samenwoning in het rijksregister Tot heden werden deze beslissingen nog niet genomen en dit is niet te wijten aan verzoekende partij.

Verzoekende partij en de partner wensten de procedure in gang te zetten en wensten een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, doch dit werd niet aanvaard door de stad Peer. Er werd meegedeeld dat dit niet mogelijk was gezien het statuut van de partner.

Verzoekende partij ging er bijgevolg vanuit dat dit ook niet mogelijk was voor een huwelijk.

In elk geval, kan niet anders dan worden besloten dat om redenen buiten de wil van verzoekende partij de procedure huwelijk dan wel wettelijke samenwoning nog niet werd ingeleid tengevolge van niet correcte informatie verschaft door de stad Peer, dat de stad Peer hiervan immers op de hoogte was en heeft meegedeeld dat dit niet mogelijk is en dat bijgevolg ook verwerende partij hiervan op de hoogte was of minstens op de hoogte had moeten zijn.

De situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, is dus niet te wijten aan een of andere fout of nalatigheid van verzoekende partij, integendeel.

Verzoekende partij en diens partner hebben zo snel mogelijk het nodige gedaan om alle informatie en documenten die zij nodig hadden over te maken aan de stad Peer, vooreerst met het oog op wettelijke samenwoning, doch er werd hen meegedeeld dat dit niet mogelijk was gezien het statuut van de partner en de documenten werden niet aanvaard. Het koppel ging er bovendien vanuit dat een huwelijk dan ook niet mogelijk was.

De gemeente heeft nagelaten om verzoekende partij duidelijk en correct te informeren over de mogelijkheden die het koppel had.

Immers eveneens personen zonder een wettig verblijf kunnen wettelijke samenwonen.

“Er geldt geen voorwaarde van wettig verblijf. Dit betekent dat ook mensen zonder wettig verblijf een wettelijke samenwoning kunnen afsluiten in de gemeente waar ze samen met hun partner verblijven. Volgens de instructies van het rijksregister moet de melding van een dergelijke wettelijke samenwoning in het rijksregister gebeuren met een fictief nationaal nummer (onderrichtingen voor het bijhouden van informatiegegevens in het rijksregister, hoofdstuk 23, Informatietype 123, pagina 148).”

(<https://www.agii.be/thema/gezinshereniging/ie-wil-wettelijk-samenwonen-in-belgie/hoe-leg-ie-een-verklaring-van-wettelijke-samenwoning-af-in-belgie/aan-welkevoorwaarden-moet-ie-voldoen-om-wettelijk-samen-te-wonen>, geraadpleegd op 29.08.2019)

Aan de niet-registratie is dus geen enkele fout of nalatigheid te wijten aan verzoekende partij.

Hiervan is verwerende partij ook op de hoogte of had zij minstens op de hoogte moeten zijn.

Verwerende partij had verzoekende partij hieromtrent moeten horen, wat zij heeft nagelaten te doen.

In elk geval moet de situatie die wordt omschreven in de Omzendbrief van 17.09.2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, worden nageleefd door verwerende partij. Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel verplicht verwerende partij om de situatie omschreven in de Omzendbrief na te leven.

Verzoekende partij is beschermd tegen gedwongen verwijdering, waardoor er volgens verzoekende partij ook geen belang is om het bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en geen belang is om deze te betekenen aan verzoekende partij.

Minstens beschrijft de omzendbrief op welke manier verwerende partij zich redelijk, zorgvuldig en proportioneel moest opstellen in een situatie van een hangende procedure van huwelijk dan wel wettelijke samenwoning of in een situatie waarin te kennen is gegeven deze verklaring af te leggen dan wel het huwelijk aan te gaan doch wat onterecht geweigerd is geweest.*

Om aldus de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en

proportionaliteitsbeginsel, niet te schenden was verwerende partij genoodzaakt om geen bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit tevens voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Verzoekende partij benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht ertoe nauwgezet de belangen ter zake af te wegen en een beslissing te nemen na de zaak grondig te hebben onderzocht, zonder beleidsnormen blindelings toe te passen.

In casu werd dit beginsel niet gerespecteerd. Verzoekende partij werd immers bevolen het grondgebied te verlaten, zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zaak grondig onderzocht had.

Verwerende partij was genoodzaakt om de situatie van verzoekende partij eerst uit te klaren.

Verwerende partij doet deze moeite niet en neemt een beslissing: nog voordat verzoekende partij de kans krijgt om de beslissing met betrekking tot het verblijf van de partner af te wachten, nog voordat de verzoekende partij de kans krijgt om na te gaan of huwelijk en wettelijke samenwoning werkelijk uitgesloten zijn en de informatie die het koppel heeft gekregen correct is, nog voordat verzoekende partij de kans krijgt om te worden gehoord omtrent het gezins- en familieleven hier, in Nederland en in zijn land van oorsprong en zijn situatie toe te lichten; hij verblijft immers in Nederland sinds hij 10 jaar oud is met het gezin (moeder en 3 kinderen) op basis van een wettelijk verblijf die verzoekende partij en de moeder hebben verloren in Nederland na een verblijf van meer dan 6 maanden in België; verzoekende partij heeft bovendien geen familieleden in Suriname met wie hij nauwe banden heeft... nog voordat verzoekende partij de kans krijgt om te worden gehoord omtrent het verblijf en in welk land van de familieleden met wie hij wel nauwe banden heeft, nog voordat verzoekende partij de kans krijgt om te worden gehoord omtrent al deze aspecten...

Beleidsnormen werden hier blijkbaar blindelings toegepast. Een bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen, terwijl de procedure huwelijk dan wel wettelijke samenwoning nog niet definitief afgerond is, terwijl de partner ook nog wacht op een beslissing, terwijl verzoekende partij sinds de leeftijd van ongeveer 10 jaar een legaal verblijf had in Nederland en daar steeds heeft school gelopen en zijn leven had uitgebouwd en deze pas heeft verloren na een verblijf van 6 maanden in België.

Verzoekende partij benadrukt dat dit bevel niet had genomen mogen worden, minstens dat deze geen betrekking mag hebben op het grondgebied van alle staten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

Het redelijkheidsbeginsel verplicht er de Dienst Vreemdelingenzaken toe, bij het uitoefenen van hun bevoegdheid, haar beslissingen te laten berusten op motieven die in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In casu werd ook dit beginsel niet in acht genomen.

Het nadeel dat aan verzoekende partij zou worden berokkend door de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, staat absoluut niet in verhouding met een eventueel voordeel voor de overheid bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij benadrukt hier andermaal het bovenstaande;

Verwerende partij neemt een beslissing: nog voordat verzoekende partij de kans krijgt om de beslissing met betrekking tot het verblijf van de partner af te wachten,

- nog voordat de verzoekende partij de kans krijgt om na te gaan of huwelijk en wettelijke samenwoning werkelijk uitgesloten zijn en de informatie die het koppel heeft gekregen correct is, nog voordat verzoekende partij de kans krijgt om te worden gehoord omtrent het gezins- en familieleven hier, in Nederland en in zijn land van oorsprong en zijn situatie toe te lichten; hij verblijft immers in Nederland sinds hij 10 jaar oud is met het gezin (moeder en 3 kinderen) op basis van een wettelijk verblijf die verzoekende partij en de moeder hebben verloren in Nederland na een verblijf van meer dan 6 maanden in België; verzoekende partij heeft bovendien geen familieleden in Suriname met wie hij nauwe banden heeft... nog voordat verzoekende partij de kans krijgt om te worden gehoord omtrent het verblijf en in welk land van de familieleden met wie hij wel nauwe banden heeft, nog voordat verzoekende partij de kans krijgt om te worden gehoord omtrent al deze aspecten...

Een bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen, terwijl de procedure huwelijk dan wel wettelijke samenwoning nog niet definitief afgerond is, terwijl de partner ook nog wacht op een beslissing, terwijl verzoekende partij sinds de leeftijd van ongeveer 10 jaar een legaal verblijf had in Nederland, dat heeft school gelopen en zijn leven had uitgebouwd en deze pas heeft verloren na een verblijf van 6 maanden in België.

Verzoekende partij benadrukt dat dit bevel niet had genomen mogen worden, minstens dat deze geen betrekking mag hebben op het grondgebied van alle staten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

Om bovenstaande redenen is het eerste middel ernstig en gegrond."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"Artikel 74/13 bepaalt dat "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Door verzoekende partij het bevel te geven om het grondgebied te verlaten vloeit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België: artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.»

De Dienst Vreemdelingenzaken moet deze altijd en volledig beoordelen vooraleer verzoekende partij uit te wijzen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit nagelaten te doen.

De politiebepoelingen kunnen de Dienst Vreemdelingen zaken niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 8 EVRM.

De overheden zijn gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

Bij elke beslissing die wordt genomen, moet de persoonlijke situatie van verzoekende partij worden beoordeeld, zijn privéleven, familiaal leven en het centrum van diens economische, culturele, sociale, familiale belangen.

Een niet-schorsing van de beslissing, maakt dat verzoekende partij het grondgebied moet verlaten, waardoor ook artikel 8 EVRM al wordt geschonden.

Het centrum van de belangen van verzoekende partij is ondertussen in België gelegen, zowel wat betreft de medische belangen, als de economische en culturele, familiale Daarvoor waren deze vanaf de leeftijd van 10 jaar oud in Nederland gelegen waar hij sinds die leeftijd legaal heeft verbleven en school heeft gelopen.

Verzoekende partij wil een procedure huwelijk dan wel wettelijke samenwoning opstarten doch werd hieromtrent niet correct geïnformeerd.

De partner die van Nederlandse nationaliteit is verblijft ondertussen ook in België en werk ondertussen via een interimkantoor.

Verzoekende partij heeft daarnaast de mogelijkheid om na de registratie van het huwelijk dan wel de wettelijke samen woonst ook een procedure tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in te dienen zodat dit gezin niet gescheiden moet worden.

De moeder van verzoekende partij verblijft ook in België. Zij woont terug samen met haar partner. Verzoekende partij heeft tot recent steeds met zijn moeder gewoond, zowel in Nederland als in België. Nadat de relatie met de moeder en haar partner in België was afgelopen heeft verzoekende partij ook steeds met zijn moeder samengewoond. Het is pas nadat de partner van verzoekende partij in België is gearriveerd en de moeder recent opnieuw samen is met haar partner, dat verzoekende partij niet meer samenwoont met zijn moeder.

Al deze mogelijkheden worden verzoekende partij zomaar ontnomen, terwijl verzoekende partij het recht heeft dat de procedure huwelijk dan wel wettelijke samenwoonst verder wordt afgehandeld, het recht heeft om een aanvraag tot machtiging van verblijf na de registratie van het huwelijk of de wettelijke samenwoonst in te dienen, het recht heeft om beschermd te worden tegen de disproportionele schending van artikel 8 EVRM, het recht heeft om toe te lichten hoe zijn gezinssituatie en familiale situatie is samengesteld in België, in Nederland en in Suriname en welke gevolgen een scheiding tot gevolg zal hebben... Indien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevoerd, zou verzoekende partij worden verweten geen belang meer te hebben bij deze procedure en anderzijds zou verzoekende partij ook verstoken blijven van de uitoefening van haar rechten van verdediging op een degelijke wijze.

Ook om deze hierbovenaangehaalde argumentatie werd artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden.

Verwerende partij heeft niet geïnformeerd bij verzoekende partij omtrent zijn gezins- en familieleden in België, in Nederland en in Suriname.

Daarnaast heeft verwerende partij ook niet geïnformeerd bij verzoekende partij omtrent de situatie waarin deze zich bevindt, hoe en om welke reden deze naar België is gekomen en zijn verblijfsrecht alhier en in Nederland heeft verloren, over het feit dat zijn partner met de Nederlandse nationaliteit en met wie hij al ongeveer 2 jaar een relatie heeft ondertussen in België verblijft en wacht op een beslissing aangaande haar verblijfsrecht, over het feit dat het koppel niet correct werd geïnformeerd omtrent de mogelijkheden om te huwen dan wettelijk te gaan samenwonen in België.... (zie ook supra).

De motiveringsplicht en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werden geschonden.

Om bovenstaande redenen is verzoekende partij van oordeel dat het tweede middel ernstig en gegrond is."

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de beslissing van de gemachtigde van de minister van 17 mei 2019 (bijlage 21) toe, evenals de aanvraag tot adreswijziging van zijn partner (model 2) en de aanvraag voor een verklaring van inschrijving van zijn partner (bijlage 19) (Verzoekschrift, bijlagen 2-4).

2.2. Het tweede middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 3 en 6 van het EVRM aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden.

2.3. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk besproken.

2.4. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 31 juli 2019 werd geïnterpelleerd door de politie van Peer. Hij bleek enkel in het bezit te zijn van een Surinaamse identiteitskaart. Verzoeker slaagt er niet in de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister te weerleggen dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.”*

2.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand”

2.11. In de bestreden beslissing is met betrekking tot de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het volgende opgenomen:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inlichtingen heeft ingewonnen betreffende een voorgenomen huwelijk met de legaal in België verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen (vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is).

Betrokkene verklaart verder niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft

de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2.12. Verzoeker voert de schending aan van het recht om gehoord te worden en van artikel 41 van het Handvest. Deze bepaling uit het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name: a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim; c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden. (...)”

2.13. In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

2.14. De bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), valt onder de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Bij het nemen van de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de minister dus uitvoering aan het Unierecht. De verwijderingsmaatregel dient voor verzoeker als nadelig te worden beschouwd, waardoor hij op grond van artikel 41 van het Handvest het recht had gehoord te worden.

2.15. Zelfs indien zou worden vastgesteld dat verzoeker niet of niet deugdelijk zou zijn gehoord, kan luidens vaste rechtspraak van het HvJ een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een verwijderingsmaatregel, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid leidt van het genomen besluit, *in casu* een verwijderingsmaatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming

in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de minister eventueel hadden kunnen doen afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

2.16. De Raad stelt op basis van de stukken van het administratief dossier vast dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie van Peer op 31 juli 2019 wel degelijk de gelegenheid kreeg om verklaringen af te leggen. Tijdens deze interpellatie heeft verzoeker enkel zijn 'vader' V. L. als familielid vermeld (zie Administratief Verslag Vreemdelingencontrole), die in werkelijkheid een grootoom blijkt te zijn. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat mevrouw H. S. C., de beweerdde partner van verzoeker, die de Nederlandse nationaliteit bezit, zich op 25 juni 2019 had aangeboden bij de Dienst Burgerzaken van de stad Peer om zich te informeren over haar inschrijving in de gemeente en over een eventueel huwelijk met verzoeker. Tijdens zijn interpellatie op 31 juli 2019 heeft verzoeker hiervan evenwel geen enkele melding gemaakt. De stukken die verzoeker thans als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 2-4), zijn niet van aard om een ander licht te werpen op verzoekers gezinsleven en vormen geen bewijs van de voorgehouden afwezigheid van bindingen met zijn land van herkomst.

2.17. In zijn middel lijkt verzoeker van oordeel dat hij de procedure met betrekking tot zijn huwelijk of wettelijke samenwoning, het gebrek aan familieleden waarmee hij een nauwe band heeft in zijn land van herkomst, en het verlies van zijn verblijfsrecht in Nederland en in België had kunnen aanbrengen. Uit het administratief dossier kan niet worden opgemaakt dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om deze elementen aan te brengen.

2.18. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van de omzendbrief van 17 september 2013 dient te worden aangestipt dat deze omzendbrief enkel tot gevolg heeft dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet zal worden uitgevoerd indien de betrokken vreemdeling in het bezit is van een ontvangstbewijs van zijn huwelijksaangifte of registratie van de wettelijke samenwoning. Nog los van de vaststelling dat er *in casu* voorlopig geen sprake lijkt te zijn van een gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, geeft verzoeker in zijn middel te kennen dat de procedure voor een huwelijksaangifte of een verklaring van wettelijke samenwoning vooralsnog niet werd opgestart. Bijgevolg kan verzoeker onmogelijk ressorteren onder het toepassingsgebied van de geschonden geachte omzendbrief van 17 september 2013.

2.19. Verzoeker toont niet aan dat het verlies van zijn verblijfsrecht in België, het beweerdde gebrek aan familieleden in zijn land van oorsprong en het verblijf van zijn familie in Nederland relevant zijn in het licht van de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dan wel, van die aard zijn dat ze de gemachtigde van de minister ertoe zouden kunnen brengen om af te zien van het opleggen van een verwijderingsmaatregel aan verzoeker. Verzoeker toont immers niet aan over geldige verblijfsdocumenten in België (of elders in de Schengenzone) te beschikken.

2.20. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in

de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

2.21. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door te overwegen dat *“de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven”*. Met betrekking tot de plannen van verzoeker om met zijn partner in het huwelijk te treden wordt in de beslissing gesteld dat *“zijn intentie om te huwen (....) hem niet automatisch recht op verblijf (geeft). Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen (vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is).”*

2.22. In zijn middel geeft verzoeker bijkomende informatie over zijn partner en haar tewerkstelling en over de actuele situatie van zijn moeder. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker verzuimde zijn partner en zijn moeder te vermelden toen tijdens zijn interpellatie werd gepeild naar familieleden die in België verblijven. Verzoeker betoogt ook dat het centrum van zijn belangen in België gelegen is, hoewel hij blijkbaar nog maar sedert twee en een half jaar in België verblijft. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij deze informatie had meegedeeld toen hij werd geïnterpelleerd door de politie van Peer op 31 juli 2019.

Op grond van de beschikbare informatie kan niet worden besloten dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in België. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een privé- en/of gezinsleven (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is.

2.23. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 41 van het Handvest, noch van artikel 8 van het EVRM en/of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en evenmin van de omzendbrief van 17 september 2013. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht. Verzoeker heeft geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN